

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **FLEET Control, s.r.o.**, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2016, č. j. KUOK 98505/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 27. 4. 2018, č. j. 65 A 108/2016 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 7. 2016, č. j. SMOL/154569/2016/OARMV/PZP/Pol, o tom, že žalobkyně spáchala správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Volkswagen, RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla bylo dodrženo pravidlo uvedené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Stalo se to tím, že blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem dne 7. 10. 2015 v době od 12:25 do 12:40 hod a dne 21. 1. 2016 v době od 13:05 do 13:15 hod, zastavil a stál v úseku platnosti svislého dopravního značení IP 11c s dodatkovým textem *„Placené parkoviště PO-PÁ 9:00-18:00 hod. s parkovacím lístkem nebo parkovací kartou na dobu max. 2 hodiny - 20 Kč/h, 40*

Kč/2h“, a to bez parkovacího lístku nebo karty na viditelném místě. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 10. 2016, č. j. KUOK 98505/2016, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě - pobočce v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou spočívající v nezákonném podkladu pro uložení pokuty. Uvedl, že použitá značka č. IP 11c označuje místa, kde je dovoleno zastavení a stání. Symboly ve spodní části značky vyznačují stanovené způsoby stání na parkovišti; tyto symboly mohou být vyznačeny i na dodatkové tabulce. Dodatkovou tabulkou však nelze bez dalšího stanovit zcela novou povinnost, obzvláště pokud text na dodatkové tabulce odpovídá významu jiné dopravní značky (zde č. IP 13c). Z žádného právního předpisu nevyplývá, že by dodatková tabulka mohla samostatně stanovit povinnost uhradit parkovné. Ve věci žalobce stanovila použitá značka toliko povinnost zaparkovat vozidlo podélně. Dodatkovou tabulkou bylo proto možné zpřesnit tuto konkrétní povinnost, nikoli uložit povinnost uhradit parkovné na daném místě.

[5] Dle krajského soudu nevyplývalo placené parkování ani z nařízení č. 10/2011, o placeném parkování v Olomouci, vydaného na základě zmocnění v § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Nařízení totiž k vyznačení oblastí se zpoplatněným parkováním zmiňuje pouze značky IP 25a, IP 25b a IP 12. V řešeném případě byl nicméně úsek označen dopravní značkou č. IP 11c s dodatkovou tabulkou stanovující placené parkoviště.

[6] Jelikož ze značky č. IP 11c nevyplývala povinnost uhradit poplatek za parkování, tuto povinnost nemohla stanovit dodatková tabulka a nevyplývala ani z nařízení č. 10/2011, nemohla žalobkyně porušit povinnost vyplývající z § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Řidič vozidla svým jednáním ani v jednom případě neporušil povinnost respektovat dopravní značku, uloženou mu v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel má za to, že krajský soud vyložil § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nesprávně. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35. Uvádí, že v tomto rozsudku vyhodnotil soud jednání žalobce, kterým se snažil prosadit posouzení toho, zda bylo jednání řidiče vozidla přestupkem až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, za zjevně účelové. V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již není možné označeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť již nelze zahájit řízení o jeho přestupku.

K takovým procesním úskokům nelze přihlížet. Prokazovat nezákonnost jednání řidiče v řízení o správním deliktu by bylo v rozporu se subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek.

[9] Z výše uvedených důvodů navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že žalovaný nenapadá závěr krajského soudu, že nemohlo dojít k údajnému přestupku. Žalovaný podle ní namítá pouze to, že žalobkyně uplatnila námitku týkající se absence naplnění skutkové podstaty přestupku až v žalobě a krajský soud k ní proto neměl přihlížet. Žalobkyně nicméně namítala již v žalobě, že nemohlo dojít k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 156/2016 - 35, nadto nevyplývá, že by nemohla být vznesena právní námitka týkající se použití nesprávné dopravní značky až v žalobě. Žalobkyně by tuto námitku uplatnila již v reakci na výzvu k úhradě určené částky, ale tato argumentace napadla advokáta až při sepisování žaloby. Nemožnost uplatnit právní námitky, které nebyly uplatněny ve správním řízení, teprve v soudním řízení by nepřípustně omezovala právo na spravedlivý proces. I pro řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je podstatné, zda vůbec došlo k nějakému přestupku. Nebyla-li porušena žádná značka, chybí protiprávnost jednání a nelze trestat řidiče, natožpak provozovatele vozidla, jehož odpovědnost je subsidiární. Na tom, že žalobkyně tuto námitku uplatnila až v žalobě, nelze spatřovat nic úskočného.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti. Stěžovatel totiž napadá rozsudek krajského soudu bez toho, že by jakkoli konkrétně polemizoval s jeho hodnotícími závěry. Namísto toho, aby stěžovatel uplatnil konkrétní kasační námitky, rozebírá rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 156/2016 - 35, bez uvedení toho, proč považuje jeho závěry za přenositelné na nyní projednávanou věc.

[13] Stěžovatelem citovaný rozsudek se zabýval poněkud odlišnou právní otázkou, a sice zda mohl provozovatel vozidla v řízení o správním deliktu uplatnit námitky týkající se okolností vylučujících protiprávnost, které by v řízení o přestupku mohly vést ke zproštění odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek. Konkrétně se jednalo o námitku, že řidič vozidlo zastavil ve stavu krajní nouze, neboť odvracel závažnější následky, které mohly nastat v případě, že by vozidlo nezastavil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že takovou námitku v řízení o správním deliktu uplatnit nelze. K jejímu uplatnění byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla a nikoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Osmý senát nicméně zdůraznil, že **okolnosti vylučující protiprávnost však nelze zaměňovat s naplněním skutkové podstaty (znaků)**

přestupkového jednání, o něž jde v projednávané věci. Podstatným rozdílem mezi případem, na nějž stěžovatel poukazuje, a nyní projednávanou věcí je, že zatímco ve věci projednávané osmým senátem nebylo pochyb o tom, že vozidlo bylo zaparkováno v úseku platnosti dopravní značky značící zákaz zastavení, v nyní projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že k žádnému protiprávnímu jednání nedošlo. Označené místo totiž nebylo opatřeno dopravní značkou stanovující povinnost uhradit parkovné. Jelikož důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele v nyní projednávané věci nebylo zohlednění okolností vylučujících protiprávnost přestupkového jednání, ale samotná absence protiprávního jednání, jsou závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 As 156/2016 - 35, na případ žalobkyně nepřenositelné. Argumentace stěžovatele se tak v podstatné části míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu a z povahy věci nemůže jakkoli zpochybnit *ratio decidendi* právního názoru krajského soudu.

[14] Dovozuje-li snad stěžovatel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 156/2016 - 35, že žalobkyně nemůže v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla namítat, že k přestupku vůbec nedošlo, jde o argumentaci nesprávnou. V této souvislosti lze poukázat na žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, který se týkal odpovědnosti provozovatele vozidla a v němž je konstatováno, že: „*Vedle prokázání liberačních důvodů však stěžovatel měl možnost odvrátit svou odpovědnost (vedle poukazu na případná závažná procesní pochybení správního orgánu) též poukazem na to, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu vymezená v ustanoveních § 125f odst. 1 a 2, ve spojení s (v tomto případě relevantním) § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. mohl např. poukázat na to, že vozidlo neparkovalo v místě, v němž to dopravní značení zakazovalo (to ostatně v žalobě činí), ale třeba i na to, že není provozovatelem vozidla nebo že porušení pravidel vedlo ke vzniku dopravní nehody*.“ Citované je zcela přiléhavé i pro nyní posuzovanou věc a soud nemá důvod se od závěrů vyslovených v označeném rozsudku třetího senátu odchýlit. Soud si je pochopitelně vědom toho, že uvedený rozsudek je v současné době předmětem posouzení ze strany rozšířeného senátu (viz předkládací usnesení ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 As 2/2018 - 24), avšak rozšířenému senátu byla k posouzení předložena pouze otázka zániku trestnosti správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění do 6. 11. 2014. Ostatní právní závěry citovaného rozsudku nebyly zpochybněny, zejména pak závěr připouštějící, že vedle prokázání liberačních důvodů měla žalobkyně možnost odvrátit svou odpovědnost též popřením naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu vymezených v § 125f odst. 1 a 2 ve spojení s navazujícími ustanoveními zákona o silničním provozu [zde § 4 písm. c)]. Tento názor není v judikatuře Nejvyššího správního soudu ojedinělý, ale je naopak široce respektován (viz např. rozsudky ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 As 250/2016 - 38, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 7 As 316/2017 - 37, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 - 29, nebo ze dne 2. 5. 2018, č. j. 6 As 193/2017 - 52).

[15] Žalobkyni tedy nic nebránilo v tom, aby i jako provozovatel vozidla popírala naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, kterého se měla dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně dopustit [které jsou vymezeny v § 125f odst. 1 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu]. Krajský soud byl tedy povinen se touto námitkou zabývat, přičemž dospěl k závěru, že skutková podstata přestupku v projednávané věci naplněna nebyla. Proti tomuto závěru však stěžovatel nijak nebrojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[18] Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Zástupce žalobkyně učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[20] Za vyjádření ke kasační stížnosti (jeden úkon právní služby) náleží zástupci stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 21 %, tj. celkem o 714 Kč. Zástupci žalobkyně se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu